

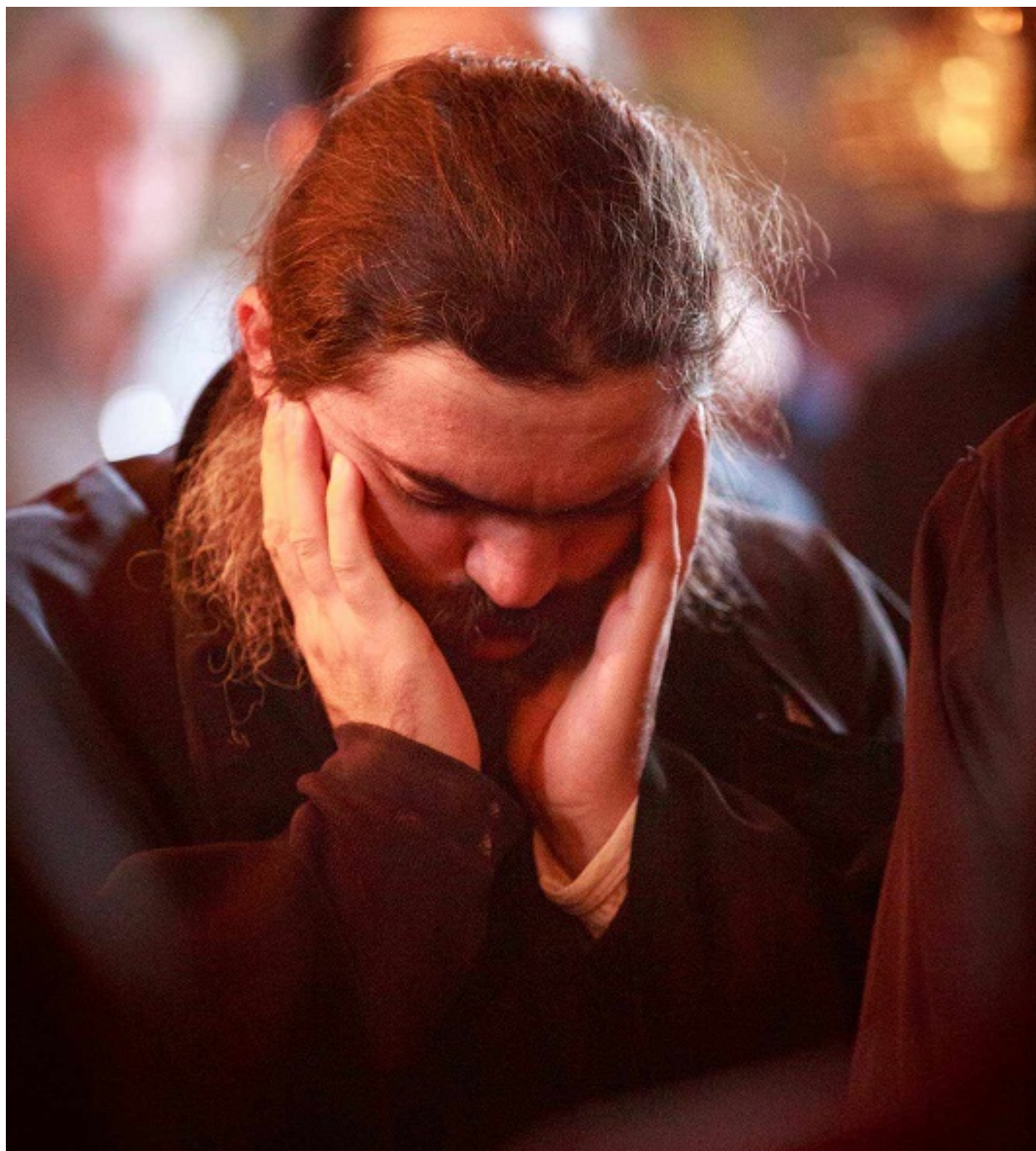
Η εν πνεύματι προσευχή και η ανθρώπινη ύπαρξη (π. Ιωάννης Ρωμανίδης)

/ [Πεμπουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1PsncOt>]

Αληθώς ο Παύλος μας λέγει ότι, όταν οι πιστοί φθάσουν εις την υιότητα ή την υιοθεσίαν εν Χριστώ αυτό σημαίνει ότι «εξαπέστειλεν ο Θεός το Πνεύμα του Υιού αυτού εις τας καρδίας υμών κράζον, αββά ο Πατήρ ώστε ουκέτι εί δούλος, αλλ' υιός, ει δε υιός και κληρονόμος Θεού δια Χριστού». [30] Όταν ομιλή περί αυτής της προσευχής δια του Πνεύματος ή δια της γλώσσης ο Παύλος, δεν αναφέρεται εις την προσευχήν την ακουστήν εις τους άλλους. «Ο γαρ λαλών γλώσση ουκ ανθρώποις λαλεί, αλλά τω Θεώ, ουδείς γαρ ακούει, πνεύματι δε λαλεί μυστήρια». [31] «Εάν έλθω προς υμάς γλώσσαις λαλών, τί υμάς ωφελήσω εάν μη υμίν λαλήσω...». [32] Αυτό δεν πρέπει να συγχέεται με το ότι οι απόστολοι έγιναν αντιληπτοί κατά την ημέραν της Πεντηκοστής καθείς εις την ιδικήν του διάλεκτον. Ο Παύλος ομιλεί περί αυτών, οι οποίοι δεν είχαν την προσευχήν του Πνεύματος εις τας καρδίας των και ούτω δεν εγνώριζον τί προσήχοντο οι άλλοι, διότι αυτοί δεν ήκουγον τίποτε.

Ο Παύλος θεωρεί αυτήν την προσευχήν δια του Πνεύματος ή δια των γλωσσών εις την καρδίαν ως προϋπόθεσιν του χαρίσματος της προφητείας. Ούτος ισχυρίζεται, ότι εκείνοι οι οποίοι έλαβον την χάριν της προσευχής από τον Θεόν είναι υποχρεωμένοι να φθάσουν εις το να προφητεύουν: «Θέλω δε πάντας υμάς λαλείν γλώσσας, μάλλον δε ίνα προφητεύητε, μείζων γαρ ο προφητεύων ή ο λαλών γλώσσαις, εκτός ει μη διερμηνεύη ίνα η εκκλησία οικοδομήν λάβη». [33] Αυτή η δωρεά της προσευχής εν Πνεύματι είναι η έλευσις του Θεού εν Χριστώ εις την καρδίαν και η άρσις από αυτήν του καλύμματος, το οποίον σκοτίζει την σωστήν ανάγνωσιν του Μωϋσέως. [34] Εν τούτοις, αυτό το δώρον της προφητείας δεν προλέγει πλέον την έλευσιν του Αγγέλου της Μεγάλης Βουλής, αλλά εξηγεί την προφητείαν της Παλαιάς Διαθήκης, ως εκπληρώθη εις τον Κύριον της Δόξης, ο Οποίος έγινε Χριστός δια της Γεννήσεως ως Άνθρωπος από την Παρθένον, του Οποίου το έργον ετελειοποιήθη δια του θανάτου Του, της Αναστάσεως, της Αναλήψεως και της επανόδου εν Αγίω Πνεύματι κατά την Πεντηκοστήν. Αυτό

συνέβη, διότι αυτός, ο οποίος προσεύχεται δια των γλωσσών ή δια του Πνεύματος, γνωρίζει τον Χριστόν αναστάνα, προσωπικώς κατοικούντα εν τη καρδιά του με τον Πατέρα, [35] γενόμενος ναός του Θεού και ουχί απλώς αναγινώσκων περί Αυτού εν τη Γραφή.

Η προσευχή εν Πνεύματι, ή η νοερά προσευχή αποκαλείται επίσης αένναος μνήμη του Θεού. Είναι αυτή, η οποία εξηφανίσθη δια της πτώσεως, έχουσα ως συνέπειαν τον σκοτασμόν του νοός και την σκληρότητα της καρδιάς.

Σήμερον υπάρχουν γενικώς δύο γνωστά μνημονικά συστήματα εις τας ζώσας υπάρξεις: 1) η κυτταρική μνήμη, η οποία ορίζει την ανάπτυξιν και δραστηριότητα του ατόμου σχετικώς με τον εαυτόν του και 2) η εγκεφαλική μνήμη, η οποία ορίζει τας ενεργείας και σχέσεις του ατόμου εις τον εαυτόν του και εις το περιβάλλον του. Ακόμη υπάρχει εις τους ανθρώπους μία μη ενεργός ή υπο-ενεργός μνήμη του Θεού εις την καρδίαν, η οποία, όταν επανέλθη εις την κανονικήν της ενέργειαν, καταλήγει εις την αποκατάστασιν όλων των άλλων σχέσεων, δια της μετατροπής της ιδιοτελούς και εγωκεντρικής αγάπης της βασιζομένης εις τον φόβον, εις ανιδιοτελή αγάπην ελευθερωμένην από τον φόβον. [36]

Η πτώσις του ανθρώπου ή η κατάστασις της κληρονομικής αμαρτίας: είναι α) η αποτυχία της νοεράς ενεργείας εις το να λειτουργή σωστά ή εις το να μη λειτουργή διόλου, β) η σύγχυσις της με τας λειτουργίας του εγκεφάλου και του σώματος γενικώς και γ) η κατά συνέπειαν υποδούλωσις της εις τον φόβον και το περιβάλλον. Κάθε άτομον λαμβάνει πείραν της πτώσεως της ιδικής του, νοεράς ενεργείας εις ποικίλους βαθμούς, ως εκτίθεται εις έν περιβάλλον μη - ενεργών ή υπό - ενεργών δραστηριοτήτων. Το αντίθετον είναι συνήθως αληθές, όταν το περιβάλλον κυριαρχήται από τον εν Χριστώ φωτισμόν, πάλιν εις ποικίλους βαθμούς.

Το αποτέλεσμα της όχι σωστής λειτουργίας των νοερών ενεργειών είναι αι ουχί φυσικαί σχέσεις μεταξύ Θεού και ανθρώπου και ανθρώπων μεταξύ των και η ιδιοτελής χρήσις αμφοτέρων, Θεού και πεπτωκότος ανθρώπου, δια την ατομικήν κατανόησιν της ασφαλείας και ευτυχίας. Ο Θεός ή οι Θεοί, τους οποίους ο άνθρωπος φαντάζεται ότι υπάρχουν εκτός του φωτισμού, είναι ψυχολογικά προβολαί της ανάγκης του δια ασφάλειαν. Εξ αιτίας του φόβου και της ανησυχίας αι σχέσεις του με τους άλλους και με τον Θεόν είναι χρησιμοθηρικάί.

[Συνεχίζεται]

[31] A' Κορ. 14, 2.

[32] A' Κορ. 14, 6.

[33] A' Κορ. 14, 5.

[34] B' Κορ. 3, 15.

[35] Ιω. 14, 23.

[36] A' Ιω. 4, 18.